

më parë bëmë fjalë mi të—i cili, siç tregohet nga
 fotografia e marë, është në një gjendje që s'
 munt të bëhet m' e keqe. I leckosur, në vën-
 de i dukeshë mishi, i dobët nga të pa-ngrënit,
 i zi nga të pa-larit edhe nga tymi i pishës; pla-
 ku kish një këmbë në dhë dhe një këmbë m'
 dhë.

Passi hikinë Amerikanët përpara, i afrohem
 këtij burri të ngratë dhe e pyes: "Ç' a je tue
 bâ këtu?"

"Tungjatjeta! Tungjatjeta! s' jam tue bâ gjâ,"
 m'u përgjey plaku mizerabl dyke vënë dorën e
 tij në ballë për nderim.

Kur i thashë "Mos kij frikë se s' të bëj gjë-
 sen", ky mik i mjerë më thoi këto fjalë: "Isha
 tue lâ borxhin Priftit; i dhash një zëte pes ki-
 le kollomboq si ja kam borç në vit." No nja pe-
 sëdhjetë çape lark prej nesh po ktheheshe për
 në Kalivar shërbëtori i Priftit me një mushkë
 që ish ngarkuar me kollomboq; këtë m' a tre-
 goj me gjisht burri që po dridheshe nga të ftohur.

"Eshtë e mundur", thashë më veten time.
 "Prifti të marë kollomboq nga ky njeri! E ka pa-
 ra vallë?" Pastaj më erdhin dër mënt Qela e Ka-
 livarit e equipatur me tërë të mirat materiale:
 mish, lakra, kollomboq, djathë, ver' e mirë etj.
 Ç' kontrart me shtëpin' e plakut! Munt të
 mos revoltojë shpirti i njeriut kur shekon një